

[Socialministeren.]

skal foretages, efter at de 15 mill. kr. er brugt, for at nå op til de 50 mill. kr., vi har regnet med at det hele vil koste? Hvilke ideer foreligger der, og hvilke resultater er man i åndssvageforsorgens ledelse kommet til med hensyn til de planer, man dengang havde på skitsebordet? Det vil jeg meget gerne have lejlighed til at svare på i udvalget.

Det ærede medlem hr. Ejner Kristensen sagde, at venstre gerne ville give tilslutning til lovforslaget og støtte udbygningen af forsorgen i øvrigt, men det var jo store penge, der efterhånden skulle bruges, og derfor var det nødvendigt, at man ved et samarbejde mellem alle de gode kræfter i denne sag søgte at bruge pengene på den klogest mulige måde. Jeg kan sige, at det er en grundidé, jeg også har, at når folketinget bevilger os så store midler som dem, der her er tale om, endog inden for rammebevillingen, har vi en pligt til at få det mest mulige og det bedst mulige ud af det.

Det ærede medlem hr. Vestergaard Poulsen gav udtryk for, at Brejnings udbygning i og for sig hastede så meget, at hvis vi kunne gøre det hurtigere end på de 10 år, vi havde regnet med det skulle vare, ville det nok være nyttigt; vi skal jo bruge de samme penge dertil alligevel. Det er en rigtig betragtning, men dér kommer det rent tekniske spørgsmål ind: hvor hurtigt kan vi på et sådant sted bygge for så store midler? Hvor hurtigt kan vi gøre det i en institution, som er i brug og har op til 1.600 patienter, hvis institutionen skal ligge på samme sted, som den gør nu, og hvor hurtigt kan vi skaffe uddannet personale til en sådan helt ny institution med et nyt idégrundlag? Jeg gør altså opmærksom på, at selv om man har den bedste vilje til at fremme dette, og selv om folketinget stiller sig velvilligt, har det hele en indre spænding, som gør, at vi ikke kan gå hurtigere frem, end forholdene nu engang tillader.

Det ærede medlem hr. O. Mathiasen spurgte mig direkte, om man ikke havde spekuleret på, om åndssvageforsorgen kunne ledes efter samme system som sindssygeforsorgen. Hertil vil jeg gerne sige, at den måde, åndssvageforsorgen er bygget op på, har jo sine historiske forudsætninger i, at den

oprindeligt opstod som privat filantropisk arbejde i Jylland, på øerne o. s. v. og derfra udbyggedes til de institutioner, vi kender. Så sent som i 1959 forelagde man folketinget spørgsmålet om åndssvageforsorgens nye opbygning, og man valgte da at organisere den som en selvejende institution med en bestyrelse. Jeg vil gerne sige, at denne nye ordning har i høj grad vist, at den var effektiv. Når jeg forleden kunne opremse en hel række fremskridt siden 1959-loven blev vedtaget, skyldes det jo, at vi fik den nye organisation, der kunne arbejde, og at vi fik penge dertil af folketinget. Jeg er imidlertid ikke fremmed for den tanke, at vi måske engang kommer dertil, at vi må organisere åndssvageforsorgen på samme måde som sindssygeforsorgen, altså direkte under socialministeriet, i stedet for som en selvejende institution, Bevillingsmæssigt set kommer det i det store og hele ud på ét. Det er et spørgsmål, vi til enhver tid kan rejse; men jeg mener, at fra 1959 indtil nu er der gået lovlig kort tid til, at vi skal lægge om, især da vi nu gør virkelig gode fremskridt.

Til slut skal jeg sige til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, at det er rigtigt, at jeg har givet udtryk for, at denne forsorgsgren ikke i tiden forud har fulgt med den øvrige forsorg, men dermed har jeg skam ikke sagt, at der ikke sker noget nu, tværtimod. Vi skal være overordentlig glade for den udvikling, der er i gang. Der skal meget til endnu, før vi er helt på linje, men derfor skal vi ikke kaste vrang på det, vi nu når.

Hvad personalet angår, vil jeg sige, at det er rigtigt, at det er en overordentlig krævende opgave, dette personale går ind til. Det forudsætter tre ting: for det første at vi kan give dem en uddannelse, så de kan leve op til de nye opgaver, de får med henblik på uddannelse og pleje af patienterne. For det andet at vi giver dem ordentlige boligforhold, når de skal bo på institutionerne ude omkring. For det tredje at vi lønmæssigt stiller dem på linje med andre med tilsvarende arbejde. Det er dette, vi må drøfte. Vi har sat skolingsarbejde i gang. Hvor vi bygger nye institutioner, sørger vi for at personalet får en ordentlig og rimelig placering, og det lønmæssige diskuterer vi med finansministeriet.

Jeg takker for velvillig modtagelse.